

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 485/2023
26.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Раденковић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Јован Поповић“ из Инђије, чији је пуномоћник Владимир Алишић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4207/22 од 05.10.2022. године, у седници одржаној 26.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4207/22 од 05.10.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4207/22 од 05.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 209/21 од 11.07.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да тужилци на име накнаде штете због неувећања коефицијента за обрачун зараде, у периоду од 29.03.2018. године до 17.01.2021. године, исплати износ од 172.569,14 динара са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади парничне трошкове у износу од 101.852,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4207/22 од 05.10.2022. године, жалба тужене је одбијена, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права

(посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата на име мање исплаћене плате због неувећања коефицијента за обрачун плате по основу рада са ученицима са сметњама у развоју при редовној основној школи. О овом праву тужиље и висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, из којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из ових разлога, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, те је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као и у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом 30.03.2021. године, тужиља је тражила накнаду штете због неувећања коефицијента за обрачун плате. Вредност побијаног дела потраживања је 172.569,14 динара.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о новчаном потраживању из радног односа у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужене недозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић